

Οι δον Κιχώτες παν μπροστά...

Αγαπητέ μου Αλέκο Ανδρικάκη

Διάβασα και εγώ με προσοχή την δημόσια επιστολή που μου απηύθυνες σήμερα, 14/11/2014, διά του ηλεκτρονικού τύπου («Ευτυχώς, Κώστα, τα παιδιά δεν μας μοιάζουν...», <http://www.candianews.gr/>). Αυτό το «Κώστα μου» πάντως στην προσφώνησή σου, μου δημιούργησε μια νοσταλγική αμφιβολία. Τρόμαξα μήπως και έχασα κανένα μήνυμα ή καμιά κλήση σου στο τηλέφωνό μου. Μπορεί, λέμε τώρα, να μη με έβρισκες και έτσι αναγκάστηκες να πάρεις την ντουντούκα ψάχνοντάς με. Ας είναι. Σε ευχαριστώ.

Περίμενες, λες, να παραιτηθώ νωρίτερα. Μα ούτε και τώρα παραιτήθηκα! Ίσα ίσα. Καμιά αγωνιστική μου διάθεση δεν χάθηκε. Χαίρομαι που αναγνωρίζεις τους κοινούς αγώνες που δώσαμε το 2002 για το τότε ζήτημα της μεταφοράς του 5^{ου} Λυκείου σε καινούργιο κτήριο. Και συγκινούμαι πράγματι που εκφράζεις την ανησυχία σου για το σχολείο μας.

Περίμενες, λες, να παραιτηθώ νωρίτερα και αναφέρεσαι στη θλιβερή κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει η πατρίδα μας. Ποιος δεν αναγνωρίζει τη δυστυχία στην οποία έχουμε περιπέσει με τους ξένους γύπες που караδοκούν; Πρόσεξε όμως. Εμένα με φοβίζουν πιο πολύ τα ντόπια κοράκια που περιμένουν την ώρα της πλερωμής. Αντιλαμβάνεσαι λοιπόν ποια είναι η διαφορά μας; Το ότι η ευαισθησία μου δεν μου επιτρέπει να γίνω ένα ακόμη λαϊκό παυσίπονο και να κτυπήσω το ξερό μου στο νέο τείχος των δακρύων. Και ξέρεις κάτι ακόμα; Επειδή οι μαθητές του σχολείου μας σχεδόν σε κάθε πρωινή συγκέντρωση άκουγαν κατά κόρον από το στόμα του Διευθυντή τους *«μελετάτε, να είστε αισιόδοξοι, μόνο οι φυσικοί νόμοι δεν αλλάζουν»*.

Παραβιάζεις όμως, Αλέκο μου, ανοιχτές θύρες. Μας τα είπαν κι άλλοι. Και οι σημερινοί, με τις θεαματικές κωλοτούμπες τους και οι αναμενόμενοι καινούργιοι μεσσίες με τις πιρουέτες τους. Που ήδη σπάνε τη μέση τους - αλλά κρατάνε και καμιά πισινή μήπως δα και τους πούνε και οσφυοκάμπτες.

Θυμήθηκες και την άμοιρη την Κύπρο και μου ξύπνησες μνήμες του 1974. Όταν παιδί, δεκατριών χρονών τότε και μπρούμυτα σε μια πλαγιά, έβλεπα με φόβο τη μάνα μου στα μάτια, επειδή ήμουν σίγουρος ότι ήταν η τελευταία φορά που την κοιτούσα. Και πολυβολούσαν συνεχώς τα

αεροπλάνα των Τούρκων. Γλυτώσαμε. Ε! Από τότε ορκίστηκα να μην ξαναφοβηθώ! Κατάλαβες δηλαδή Αλέκο μου, ή το ξέχασες, ότι η Κύπρος προσφέρεται από τότε «θυσία στο βωμό» του Τούρκου και ότι η «νέα γερμανική αυτοκρατορία της Ευρώπης» όπως πολύ σωστά λες, με την απληστία των αγορών και την πλεονεξία του καπιταλισμού λέω εγώ, φαντάζει συγκριτικά σαπουνόφουσκα; Δες και το άρθρο μου (στην Πατρίδα, 06/07/2011: <http://www.patris.gr/articles/204275/#.VGXx-TSsVhc>) «Εξώδικο στην ιστορία» και θα καταλάβεις γιατί αυτοί οι, άθελοι θέλω να πιστεύω, συμψηφισμοί σου μοιάζουν με λαζοπουλικά καμώματα.

Πιθανόν να έχεις δίκιο, όταν λες ότι μετά από τόσα χρόνια δεν κατάλαβα την παιδική ψυχή. Προσπαθώ. Και ποιος είναι σίγουρος ότι την έχει καταλάβει; Κατάλαβα όμως πολύ καλά τη ψυχή πολλών μεγάλων. Νιώθω την υποκρισία και την πονηριά τους, όταν θέλουν ανέξοδα να βάλουν μέσα στην κάλπη τον ανήλικο μαθητόκοσμο με τη ξεδιάντροπη κραυγή «ορμάτε και τους φάγαμε».

Από πού συνάγετε Αλέκο μου ότι υπερηφανεύομαι πως έκανα το σχολείο υπόδειγμα; Το είδες πουθενά γραμμένο στην επιστολή παραίτησής μου προς το ΑΠΥΣΔΕ Κρήτης; Ή μήπως σου το υπέβαλε κανένα πουλάκι; (πρόσεξε τους στίχους, <https://www.youtube.com/watch?v=RcuY9CtYPKs>). Αλέκο μου, με κολακεύεις. Τέτοια δύναμη δεν έχω.

Αλήθεια, κατάλαβες γιατί παραιτήθηκα; Ή κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις; Σου παραθέτω το τελευταίο κομμάτι της παραίτησής μου προς τα μέλη του ΑΠΥΣΔΕ Κρήτης γιατί σε αυτό που δημοσίευσες (από λάθος πιστεύω) δεν υπάρχει: *«Σας παρακαλώ να αφουγκραστείτε την έντονη ανησυχία μου για τις μαθητικές καταλήψεις και τους ύπουλους κομματικούς ρόλους, να αποδεχτείτε την έντονη διαμαρτυρία μου και να δεχτείτε ως εκ τούτου - ως το μόνο εκ βάθους ψυχής που μπορώ ακόμα να κάνω - την παραίτησή μου από τη θέση του Διευθυντή του 5ου Γενικού Λυκείου του Ηρακλείου».*

Το θέμα είναι πολύ ευρύτερο. Ξέρω ότι αυτή τη στιγμή υπερασπίζομαι όλα τα σχολεία (ο κόσμος το 'χει τούμπανο...). Κουβέντα όμως δεν κάνεις ούτε για την υποστήριξή μου προς τους μαθητές του σχολείου μας ούτε για τις συμβουλές και τη συμμετοχή μου στις διαμαρτυρίες τους για τα δίκαια αιτήματά τους. Μετά το σχολείο όμως. Τονίζω το μετά. Ούτε αυτό το διάβασες Αλέκο; Γιατί τα έχεις κάνει λοιπόν όλα έναν αχταρμά; Μπέρδεψα, μα την αλήθεια, την μαγειρική με τη ζαχαροπλαστική σου.

Λες ότι «τα νέα παιδιά και τη δική σου θέση και στάση και τη δική μου θέση και στάση, την έχουν απορρίψει». Για τη δική σου δεν ξέρω. Για τη δική μου όμως ξέρω εγώ. Ρώτησε να μάθεις από τους μαθητές τους σχολείου μας και από τους γονείς τους. Τώρα. Δημοσιογράφος έγκριτος είσαι και δεν μπορεί να έχεις λάθος πληροφορίες.

Λόγος ακροτελεύτιος (Ισοκράτους, περί Ειρήνης, 8.14):

«Εγώ γνωρίζω καλά ότι είναι δύσκολο να πηγαίνω ενάντια στον τρόπο που σκέφτεστε, καθώς και ότι, ενώ έχουμε δημοκρατία, δεν υπάρχει πουθενά ελευθερία λόγου, παρά μόνο εδώ στη συνέλευση για τους άφρονες, που δε νοιάζονται διόλου για σας, και στο θέατρο για τους κωμικούς ποιητές. Το χειρότερο όμως είναι το εξής: γι' αυτούς που δημοσιοποιούν τα σφάλματα της πόλης στους άλλους Έλληνες αισθάνεστε τόση ευγνωμοσύνη όση δεν αισθάνεστε ούτε για τους ευεργέτες σας· αντίθετα, αυτούς που σας επιπλήττουν και σας νουθετούν τους απεχθάνεστε, σαν να έκαναν κάποιο κακό στην πόλη».

Τελειώνω Αλέκο μου με το υστερόγραφον, αφού σε ευχαριστήσω που ασχολήθηκες μαζί μου. Θέλω να σου υπενθυμίσω και εγώ κάτι από τις κοινές, όπως και εσύ λες, προσπάθειες που κάναμε κάποτε για το 5^ο Λύκειο. Έγραφα τότε (Πατρίς, 02/11/2002, δάσκαλος στο Πειραματικό Λύκειο και μέλος του συλλόγου γονέων του σχολείου μας - **με το 5^ο Λύκειο ανοικτό και όχι υπό κατάληψη**) για την απογοήτευση των μαθητών μας από την εξέλιξη του θέματος της μεταστέγασης:

«Εμείς όμως απόψε θα σκουπίσουμε το δάκρυ από τα μάτια των παιδιών μας και θα τους ζητήσουμε συγνώμη εκ μέρους όλων εκείνων που τους σκοτώνουν το όνειρο. Και εσείς, θα τους πούμε, μα και τα άλλα παιδιά το ίδιο, πληρώνετε την ανικανότητα και τη διαπλοκή των μεγάλων. [...] Αστεία πράγματα. Μεταλλαχθείτε. Ύστερα θα σκύψουμε το κεφάλι, αλλά τα παιδιά μας δεν θα μας αφήσουν. Μας έδωσαν ήδη μια γροθιά στο στομάχι και γελώντας μας είπαν: Άστε τους να γελάνε. Οι δον Κιχώτες παν μπροστά κι οι Σάντσοι ακολουθάνε!». [<http://www.patris.gr/archive/2002/11/2/>]

Έρρωσο!

Κωνσταντίνος Ν. Κωνσταντίνου, δ.φ

Διευθυντής του 5^{ου} Γενικού Λυκείου του Ηρακλείου

Ηράκλειο, 14/11/2014